

Enric Crous: “Crec profundament en la joventut que tenim”

Dil, 17/02/2020 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra-CR) **Enric Crous** és d'aquelles persones que té la capacitat de captar què està pensant el seu interlocutor. Potser per això ha tingut èxit com a gestor empresarial. Format a la UB i a l'IESE, ha gestionat grans organitzacions i empreses com Mercabarna, Fira de Barcelona, Cacaolat o Damm. Ara ha estat [nomenat](#) president de la Fundació Pere Tarrés, després de formar part del patronat des de fa vuit anys. Creu de Sant Jordi per la tasca de promoció del mecenatge, actualment també és president del consell de govern de l'Hospital Clínic de Barcelona i de la Fundació Catalunya Cultura. Ha estat una persona clau en el teixit cultural, social i empresarial que ha configurat el nostre país les darreres dècades.

És dels qui pensa que per tirar endavant una empresa el que cal és il·lusió i risc. Ara la seva il·lusió la posa en ajudar a tirar endavant el projecte formatiu i social que impulsa la Fundació Pere Tarrés.

-Un patronat és un consell d'administració o una junta d'accionistes?

-No és exactament el mateix. Els patrons son gent que “sent els colors”, sinó no es pot estar en un patronat. Però és voluntari i no hi tenim una dedicació completa. La nostra responsabilitat és vetllar perquè la missió que té la fundació es complexi. El patronat té una responsabilitat però l'execució és de la direcció i dels qui estan en el dia a dia de la Fundació.

-I el president quina funció té?

-Si ho dic de manera políticament incorrecte respondria que és una mica el “florero” (riu)... És una persona que es cuida de coordinar les tasques del patronat, despatxar amb el director, ajudar amb el que pugui i tenir l'orgull de poder col·laborar amb una tasca importantíssima. Pagaria per fer aquesta feina

fantàstica.

-La Fundació Pere Tarrés ha crescut molt. Des de l'inicial Escola de l'Esplai i les cases de colònies, ara té una Facultat d'Educació Social i Treball Social, gestiona una xarxa de 30 centres socioeducatius i impulsa diversos projectes solidaris, a més de tot el món de l'Esplai amb 25.000 infants i 4.500 monitors. La intenció és seguir creixent?

-Quan una cosa és bona i funciona, l'important és que creixi. Si el producte és bo: difondre'l. Estem aconseguint créixer fins i tot fora de Catalunya. Tot el que sigui promoció de la infància i la joventut a través del lleure, a nosaltres ens interessa. I si som capaços de donar una formació integral als qui passen per aquí, que acabaran sent els dirigents del futur, és el dividend més important que podem treure. I perdoneu que faci servir un terme empresarial.

La formació ho és tot. Si fóssim un país més format i més culte, seriem un país molt millor del que realment som. I sobretot el que ens ha de preocupar són aquells infants i joves en risc d'exclusió social i sense cap mena de suport.

-Què és el més important per formar?

-La part tècnica és obligatòria però per si sola no va enlloc. El qui en sap més no sempre és el millor professor. És molt important que s'adquireixi la vocació d'ajudar, de servei, com la que tenen els monitors dels esplais. Cal gent amb una formació i experiència professional, però amb una clara vocació de servei a la societat i al país. La prova està en que ens venen a buscar la nostra gent. I és un orgull que la gent que s'ha format a casa nostra vagin a altres llocs. Sempre dic que m'agradaria que els responsables de moltes institucions fossin gent que hagués col·laborat amb mi, perquè voldria dir que hem estat capaços de triar bé i de formar bé.

-El voluntariat també és un aprenentatge?

-És un màster. Aquest és un país molt solidari. La prova és la quantitat de coses que es fan gracies al voluntariat. I no crec que hi hagi a Catalunya cap organització com el Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans que pugui moure permanentment, no un dia puntual, 4.500 voluntaris.

-Per què la Fundació Pere Tarrés ha ampliat l'acció cap el món socioeducatiu?

-Nosaltres volem transformar la societat i aquesta es una via important per fer-ho. Hem de fer un servei a la societat i el país si podem.

"El nostre país ha funcionat bé quan hi ha hagut col·laboració pública i privada"

-Els últims anys hi ha sectors que ha qüestionat molt el sector privat enfrontant-lo al sector públic. Ho viviu amb incomoditat?

-Al contrari. Poden competir, podem col·laborar i podem conviure, sens dubte. El problema no és si és públic o privat. El problema és si està ben gestionat o no. Si s'està gestionant bé, si s'està complint la missió... Conec institucions privades que ho fan molt malament i públiques que ho fan molt bé. I al revés. Nosaltres el que

tenim com a fet diferencial és l'esperit i vocació de la Fundació Pere Tarrés en l'educació, el lleure i la responsabilitat. No som un negoci.

El nostre país ha funcionat bé quan hi ha hagut col·laboració pública i privada. A vegades en dic "conspiració", encara que la paraula correcte és col·laboració. Hi ha qui te ganes que això no sigui així, però els grans moments de la història del país s'han donat quan hi ha hagut aquesta col·laboració.

-S'ha acabat el mecenatge?

-No ho crec. Però no hi ha grans mecenes que hi havia abans. La societat civil en general vola més baix i es mira més a curt termini. Però estem tenint donacions que volen ser anònimes. Gent que ajuda o empreses que no volen sortir als papers. Aquesta és la gràcia del mecenatge.

Però no hem estat capaços de convèncer les administracions perquè d'una vegada hi hagi una llei de mecenatge com Déu mana. Les empreses estan més preocupades per la Responsabilitat Social Corporativa que pels temes de mecenatge religiós o cultural. No hi ha estímuls al mecenatge. L'administració hauria d'entendre que el mecenatge no és una despesa sinó que podria ser una font d'ingressos. Poso un exemple: la cultura. A França la tercera font d'ingressos és la cultura, i per això es un país ric.

-Com veu els joves? Es diu que viuran pitjor que els seus pares, que tenen menys expectatives, menys esperances.

-Tinc l'absoluta convicció que el dia que mori malauradament hauré viscut millor que els meus pares i desgraciadament millor que els meus fills. Però veig una joventut fantàstica. També la miro amb enveja perquè molts d'ells tenen un nivell de formació molt alt, molt ben preparats. I tornen a tenir una actitud de solidaritat i compromís molt alta. Aquí hi veig un canvi de tendència molt important. És un esperit que l'hem de potenciar. Crec profundament en la joventut que tenim. És molt millor de la que hi havia potser fa vint anys. M'esperança molt.

-Potser el que costa més és donar esperança?

-Això és el que costa més. Hem de ser capaços de formar-los, de de transmetre valors i compromís social. I predicar amb l'exemple. Les persones que hem tingut, o tenim, responsabilitat en el món econòmic no ho podem passar per alt que estem parlant de persones. I cal treballar amb la gent que està en el llindar de la pobresa, que n'hi ha molta. Si no en som capaços estem creant una societat que és un monstre. Ens costa donar esperança perquè les expectatives son les que son. Però si tens un nivell de formació, te'n pots sortir.

"Soc seguidor del Crist que va despulat"

-Es pot gestionar una empresa i ser bona persona?

-Jo ho he intentat.

-Les decisions que s'han de prendre no sempre són justes...

-Si estan argumentades i raonades, sí. I si he fet la guitza a algú ha estat sense mala intenció o pel bé de la col·lectivitat. Quan he hagut d'acomiar algú crec

que ho he passat pitjor jo que ell. Crec que per tot arreu per on he passat he deixat un bon record. He hagut que prendre algunes decisions que son dures. He hagut d'acomiar gent, resoldre vagues importants i he vist pintades amb el meu nom per les parets de la ciutat. Però al final la millor afirmació que recordo és la d'un sindicalista bregat que va dir: "El que és fomat del Crous és que és el director però no ho sembla". Podria semblar una crítica, però per a mi no ho és. He procurat dormir tranquil i encara hi dormo.

-Quins valors hi ha rere aquesta gestió que permeti dormir tranquil?

-Procuo inspirar-me molt en el missatge del Crist. D'ajudar la gent que puguis, el valor de la humanitat. Estàs gestionant persones i tens una responsabilitat cap a elles. Una empresa té una funció social molt important. Les empreses no són ONG, però hem de saber tractar la gent.

Jo sé que a vegades la imatge de l'empresari va associada a connotacions negatives. Però conec molts empresaris davant dels quals em trec el barret.

-Com té la fe després d'una trajectòria en aquest món?

-Jo segueixo sent creient. Crític, però creient. M'expliquen d'una vegada, en un bar, per la tele sortien tot de cardenals i que quan van enfocar un Sant Crist una senyora va dir "què fa aquest despullat al costat de gent tan ben vestida?". Doncs bé, jo soc seguidor del que va despullat. Sense banalitzar i amb tot el respecte però el veritable missatge és el del Crist a l'estil del Papa **Francesc**.

I em preocupa que un nen o una nena pugui entrar en una església sense conèixer qui està clavat a la creu ni el perquè. Si volem un país amb valors, cultura i sentit a la vida això no pot passar.

-Quines persones o institucions d'Església l'ha influït o acompanyat més?

-Mossèn [Joan Alemany](#), de la parròquia de Sant Ildefons. Ens va casar i sempre hi vaig tenir una gran relació. Vaig ser catequista d'adolescents a la parròquia durant bastants anys, anant-hi cada setmana. Fins que vaig pensar que cada cop jo era més gran i ells sempre tenien la mateixa edat... També vaig estar al Consell Pastoral i hi continuo vinculat.

-I això de què li ha servit?

-Per aprendre coses, per enriquir-me i tenir la satisfacció d'ajudar. Soc una persona molt privilegiada, tota la vida he tingut sort. Ara es tracta de donar. Jo tinc ganes de ser feliç i és cert que sempre és més feliç el qui dona, que el qui rep.